

*lekapcsolta kézmozdulataikat, mindenfajta ideológia életet nyomorító
mivoltát bizonygatta, reggelente finom kezek hajtogatják fel inge ujját,
kedveli a csíkok világoskékjét, esténként az Ezeregyéjszaka meséit
olvassák egymásnak, de álmában újra meg újra biciklire ül, teljes
lendülettel hajt fel a töltésre, ismerős fények fogadják az ártér fölött,
hiába hagyja maga mögött egyiket a másik után, nem fogynak el a folyók.*

NÉMETH ZOLTÁN

Idegenek között

Sally Wen Mao-nak

*Kinéztem a nemiség redői közül,
szétvetett lábak, mintha felmosták volna
a padlót, gőzölgő tárgyak,
de a tükörben nem látsz semmit,
csak kezeket, amelyek a párás üveget törlik,
a fürdőszoba színiültig, meztelen
emberi testekkel, fénylő hasadékok
keretezik a nyers húsdarabokat,
mint egy kutya a terítő rojtjai mögül,
szájába veszi az asztal alá dobott bőrt.*

*Félig kibújt a nemiségből, lefeküdt
a vízfoltos csempére, a talpak alá,
még mindig a széttárt combok,
amelyek között, ott ácsorogtunk
tétován, mindenki önmagát kereste
a tükörben, te pedig ott hevertél
a nedves törülközők húsában,
szívesen megnyaltam volna,
remeg, vagy akár viseltem is volna
nyugodtabb körülmények között.*

*A lecsorduló vízcseppek, folyton ezeket
vacsorázom, egytől egyig, minden
egyed-egy gyöngyöt ezekről a testekről,
lúktet áttetsző szívük a fogaim közt, szét-
spriccel, alig bírok a rengeteg adakozóan
lágymell, fenék, izmos boka között
eljutni, egyik ajtótól a másikig, és vissza,
óvatosan végigharapdálva minden felületet,*

*az ajkamon, a számban, a gyomromban
az ő izzadságuk gyémántcsöppjei világítanak.*

*A testek közötti hasítékokban, az illata,
néha több darabbá válva, ezüstös
kígyó, áttekereg, és újra összeállnak
az izomrostok, haladok előre, egyedül,
a lábak még mindig a tarajos, lágy,
mocsaras vulva előtt, átkúszó erek, de aztán
az egészet egybefogom, az ölelés szakadékába,
behúzza a függőnyt, vagy a szem cipzárját,
és csak a nyers testszag, mert itt fogok
állni, feküdni, örökre, nem mozdulatlanul.*

